

Ružica.

Oj, naša bodi, naša!

Lucinka.

Jaz moram spet k očetu
k ubogemu.

Milica (jo odiči s spominki iz
skrinjice).

In vendar!

Verižico na prsih,
svetinjico za vratom,
uhana dva pod lasci,
zapestnici na roki —
tako se vrni k njemu!

Lucinka.

In če me ne spozna?

Ružica.

Pa k nam se vrneš spet!

8. prizor.

Prejšnji in Štefanija s Siluško.

Štefanija.

Lucinka, čuj, Siluško!

Siluška (Lucinki s sklenjenimi
rokami).

Odpusti, deklica,
krivico najino,

Lucinka.

Odpústi vama Bog!
Odpuščam tebi, sestri...

Siluška.

Ni sestra moja, ni!
Brez starišev obe
po svetu prosiva;
a danes je Maruška,
zavedla mene, ah! (zajoče).

Lucinka.

Ne joči! Tvoj je kes
izbrisal madež ves.
Sedaj pa grem k očetu.

Milica in druge.

Lucinka, z Bogom hodi!

Lucinka.

Nebo vas čuvaj! Z Bogom!
(Si sežejo v roke, Siluško poljubi, od-
hajajo.)

Lucinka (sname tamburico in pe-
vajoč odhaja).

Sem deklica s tamburico
imela grénko urico;
pa ljubi oče, večni Bog,
ne zabi svojih nas otrok.

(Konec).

*Sem deklica s tamburico
imela grénko urico
pa ljubi oče, večni Bog
ne zabi svojih nas otrok*

Sedaj je drugače.

Drevje poka,
led se dela,
mesec pada
na ravan.

Pa mude se
nad vasico
v gorkem kotu
sred gozdôv.

Tam, kjer draga,
zlata mati
kuri v hudi
zimi peč.

Moje misli
kot meglice
plavajo čez
belo plan.

Tam se lahno,
pozvedavo,
plazijo pod
vodni krov.

Tam se greje
pač najbolje.
— Tistih časov
zdaj ni več!

Mokriški.

